

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/95/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1625010049
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1625010049.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a JUDr. Erika Tomusa, v trestnej veci obžalovaného A. I., pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 25.06.2025 sp. zn. 1T/8/2024, na verejnom zasadnutí konanom 04. septembra 2025 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného A. I., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 25.06.2025 sp. zn. 1T/8/2024, bol obžalovaný A. I. uznaný za vinného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

potom, čo požil bližšie nezistené množstvo alkoholických nápojov dňa 08.12.2024 v čase o 15.42h bez vodičského oprávnenia viedol motorové vozidlo zn. Audi A4, EČV: W po štátnej ceste 1/2 v Stupave po Hviezdoslavovej ulici, v smere do Záhorskej Bystrice, pričom na 68,5km prednou časťou svojho vozidla narazil do pred ním idúceho motorového vozidla zn. Hyundai i30, EČV: O ktoré viedla K.. Q. H., pričom hliadkou Oddelenia výkonu služby a dopravných nehôd Malacky, Okresný dopravný inšpektorát Malacky mu o 16.15 hod. bola prístrojom AlkoQuant 6020 plus, č.: A410143 zistená prítomnosť alkoholu v dychu v hodnote 1,14mg/l, čím spoločnosť O. I., s. r. o. D., ako majiteľovi motorového vozidla Hyundai i30 spôsobil škodu vo výške 8.000€ a U. H., majiteľovi motorového vozidla Audi A4 škodu vo výške 3.000€ a K.. Q. H. spôsobil ľahké zranenia, a to tupé poranenie driekovo krížovej oblasti, ktoré si podľa znaleckého posudku vyžiadali dobu liečenia do 7 dní.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 61 ods. 3 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd poškodených K.. Q. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. XX, D., spoločnosť O. I., s.r.o., so sídlom N. XXXX/XX, D. - mestská časť Staré Mesto XXX XX, IČO: XX XXX XXX a U. H., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Q. XX, odkázal s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obžalovaný A. I., ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste. Podané odvolanie obžalovaný odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 10.07.2025. V písomných dôvodoch podaného odvolania uviedol nasledovné:

„Predovšetkým by som rád znovu prejavil úprimnú ľútosť nad konaním, ktorého som sa dopustil, avšak mám za to, že ani táto moja ľútosť nemôže byť dôvodom na to, aby som v konaní neuplatnil všetky dôkazy a argumenty, od ktorých očakávam pre seba priaznivejšie rozhodnutie o uložení mi trestu. Je nesporné, že táto moja ľútosť sa odzrkadlila aj v mojom sebakritickom postoji ku konaniu kladenému mi za vinu a vyústila do vyhlásenia o mojej vine a následne aj do uznania ma za vinného. Za týchto okolností samozrejme výrok o vine týmto odvolaním nenapádam o to viac, že to zákon ani nepripúšťa (§§ 257 ods. 5, 307 ods. 1 písm. c/ Tr. por.). Rovnako nenapádam odvolaním ani výrok o náhrade spôsobenej škody vo vzťahu k žiadnemu z poškodených, keďže nebol im priznaný takýto nárok. Považujem však za dôvodné, aby som na zahlásenom odvolaní čo do výroku o treste predmetného rozsudku trval v celom rozsahu z dôvodov, na ktoré môj obhajca už poukázal aj v ním prednesenej záverečnej reči na hlavnom pojednávaní a ktoré súd zrejme nepresvedčili, hoci podľa môjho názoru indikovali uložiť iný druh trestu, ako o tejto otázke rozhodol súd. Úvodom by som po stránke formálnej rád podotkol, že súd na jednej strane konštatuje, že sa na mňa hľadí, ako na netrestaného, avšak v tom istom odseku svojho rozhodnutia (štvrtý odsek na tretej strane rozsudku) súčasne uvádza, že som súdne trestaný. Pravdepodobne sa jedná len o zrejmu nesprávnosť, avšak sa obávam, že táto viedla súd k tomu, že mi uložil za skutok špecifikovaný v enunciate napadnutého rozsudku trest nepodmienečný a trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby. Na jednej strane je nepochybné, že z odpisu registra trestov vyplýva, že v tomto je jeden záznam týkajúci sa mojej osoby, ide však o trest, ktorý bol zahladený a preto podľa môjho názoru ani konajúcemu súdu neprislúchalo tvrdiť, že som bol odsúdený. Je totiž zrejme, že o zahladení rozhodol práve ten súd, ktorý mi skôr uložený trest vymeral a ten istý súd rozhodol aj o tom, že sa na mňa hľadí, ako na netrestaného. Z uvedeného potom vyplýva, že mi konajúci súd uložil nepodmienečný trest ako človeku netrestanému, čo považujem za neprimerane prísne. Samozrejme nespochybňujem, že (dokonca) aj prvotrestancovi je možné uložiť (hoci aj veľmi prísny) nepodmienečný trest odňatia slobody, pravda, ak sa dopustí nejakého závažného deliktu, čo však nie je môj prípad. Je mi zrejme, že riadenie (najmä) motorových vozidiel pod vplyvom alkoholických nápojov nie je spoločensky tolerovateľné, avšak takýto skutok nie je možné stavať na roveň iných úmyselných trestných činov spáchaných proti životu a zdraviu či proti slobode a ľudskej dôstojnosti. Určite nechcem bagatelizovať moje konanie o to viac, že pri skutku došlo aj k ťuknutiu do iného vozidla, nie je však možné prehliadnuť, že sa tak stalo pri výrazne nízkej rýchlosti, o čom svedčí ako rozsah poškodenia vozidiel, ktoré mali kolíziu, ale aj rozsah ujmy na zdraví poškodenej Mgr. L. H., najmä však skutočnosť, že som žiadne zranenia neutrpel ani ja, ale hlavne nie môj spolujazdec a zároveň (ako vlastník vozidla aj poškodený) Z. H. (ktorý sa mimochodom ani nevenoval cestnej premávke, hral sa so svojim mobilným telefónom, nemal možnosť reagovať na vzniknutú dopravnú situáciu, napriek tomu zranenie neutrpel žiadne). Podčiarkujem, že aj poškodený Z. H. pritom potvrdil, že som pred dopravnou nehodou jazdil predpisovo. V tejto súvislosti poukazujem i na trestnú sadzbu, ktorá hrozí za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., za ktorý som súdený s tým, že za spáchanie takéhoto skutku súd môže páchatel'a potrestať odňatím slobody až na jeden rok. Je to jeden z najmiernejších (ak nie najmiernejší) trest odňatia slobody, ktorý hrozí za akékoľvek konanie, ktoré je možné subsumovať pod pojmové znaky ktoréhokoľvek trestného činu, pričom platí, že daná trestná sadzba ako hroziaci trest vyjadruje zároveň aj závažnosť predmetného trestného činu. Ak som sa teda zmienil o tom, že daný skutok je treba považovať za menej závažný trestný čin, vychádzal som práve z týchto úvah. Som presvedčený, že za týchto okolností nie je správne uložiť nepodmienečný trest odňatia slobody žiadnemu páchatel'ovi, ktorý sa obdobného skutku nedopustil v lehote podmieneného odsúdenia za inú trestnú činnosť. Navyše si dovoľujem dať do pozornosti, že podľa môjho názoru uloženie nepodmienečného trestu v prejednávanej veci neindikuje ani moja priestupková minulosť. Hoci je pravda, že z CESDaP vyplýva, že som mal byť postihnutý za spáchanie priestupku v dvoch prípadoch (tretí priestupok sa týka teraz posudzovaného skutku), avšak ani z týchto nevyplýva moja nedisciplinovanosť ako vodiča motorového vozidla, keď sa jednalo výlučne o priestupky proti občianskemu spolunažívaniu (a nie o priestupky proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 zákona o priestupkoch. Myslím si, že aj keď súd po stránke formálnej odcitoval právne normy upravujúce základné zásady ukladania sankcií a na tieto poukázal, po stránke materiálnej sa nimi dôsledne neriadil, ako sa dôsledne neriadil ani zásadami ukladania trestov vyjadrenými najmä v ust. § 34 Tr. zák.). Súd v druhom odseku na strane 4 napadnutého rozsudku znovu sa zmieňuje o tom, že som sa už v minulosti dopustil prečinu podľa § 289 Tr. zák., čo však neobstojí so zreteľom na účinky zahladenia skoršieho trestu a je v rozpore so

skutočnosťou, že sa na mňa hladí (a aj v čase skutku sa hladilo) ako na netrestaného. Nerozporujem názor súdu, že pri hodnotení osoby páchatel'a je možné prihliadať hoci i na zahladené odsúdenia, to však súd - aspoň v mojom čítaní - neopravňuje k tomu, aby ho označoval za odsúdeného tak, ako to aj vyššie ponúkam. V konečnom dôsledku nemôže byť postavené na totožnú úroveň zahladený a nezahladený trest. V danom prípade sa však javí, že konajúci súd k predchádzajúcemu odsúdeniu prihliadol rovnako priťažujúco, ako by nebol zahladený a nie len pri hodnotení mojej osoby. Obávam sa, že súd precenil, že mi bol dňa 5.01.2023 „odobratý vodičský preukaz“ (zrejme má na mysli uložený trest zákazu činnosti), keďže podľa môjho názoru samotné „odobratie vodičského preukazu“ nie je možné priťažujúco hodnotiť, pretože sa tak môže stať napr. aj zo zdravotných dôvodov (ak držiteľ vodičského preukazu napr. oslepne či ochorie na chorobu, ktorá vylučuje jeho spôsobilosť bezpečne riadiť motorové vozidlá). Táto námietka platí o to viac, že ja som už vodičský preukaz v čase skutku mohol mať vrátený, keďže vtedy som už mal celý trest zákazu činnosti vykonaný. Je pravda, že ja som o jeho vrátenie nepožiadal, pretože som nepredpokladal, že by som ešte niekedy do budúcnosti potreboval riadiť nejaké vozidlo. Podčiarkujem, že ja som nepožiadal ani o podmienené upustenie od zvyšku trestu zákazu činnosti po vykonaní vyše polovice trestu, čo ďalej preukazuje, že ja som sa skutočne nemienil v dohľadnej dobe venovať riadeniu motorových vozidiel. Len pre poriadok uvádzam, že so zreteľom na uvedené v materiálnom slova zmysle neobstojí, že som riadil vozidlo napriek tomu, že som mal vodičský preukaz zadržaný, správna formulácia by mala byť podľa mňa taká, že som riadil vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia. Pri akceptácii správnosti úvah súdu ad absurdum bolo by potrebné časovo neobmedzene priťažujúco prihliadať na „odobratý vodičský preukaz“ hoci aj po 30 rokoch po jeho „odobratí“, i keď jeho skoršie získanie jeho pôvodným držiteľom svedčí o tom, že tento určité vodičské zručnosti má, pričom postavenie takejto osoby riadiacej vozidlo by bolo v trestnom konaní v zmysle úvah súdu dokonca ešte nepriaznivejšie, ako človeka, ktorý vodičský preukaz vôbec, nikdy nemal, autoškolu a vodičský kurz nikdy neabsolvoval. Považujem to za zjavne neprijateľné v podmienkach demokratickej krajiny. Rovnako nezdieľam názor súdu, že by na mňa predchádzajúci postih za obdobné konanie nemal dostatočný výchovný vplyv, predsa počas plynutia zahladených sankcií som sa nedopustil žiadneho protispoločenského konania, celý trest som vykonal a až tak došlo k opätovnému spáchaniu skutku. Podčiarkujem, že skôr mi uložený trest zákazu činnosti som vykonal ešte 13.08.2024 a následne ďalšieho, teraz posudzovaného skutku som sa dopustil až 08.12.2024. Zastávam názor, že obdobie tých 4 mesiacov určite nie je možné hodnotiť ako také krátke obdobie, ktoré by odôvodňovalo uloženie mi nepodmieneného trestu. V konečnom dôsledku súd nijako neodôvodňuje, čo považuje a na základe čoho za krátke obdobie a prečo obdobie až 4 mesiacov subsumuje pod tento pojem. Navyše situáciu ďalej komplikuje, že sa súd dokonca nezmieňuje priamo o krátkom období, ale o „pomerné krátkom období“. Je zrejme, že ani jeden, ani druhý pojem nie je v žiadnom ustanovení zákona špecifikovaný a preto bolo o to viac potrebné náležite ho vysvetliť v odôvodnení napadnutom rozsudku, čo sa ale nestalo. Napokon názor súdu o spáchaní nového skutku v krátkej či relatívne krátkej dobe určite nemôže obstať o to viac, že súd túto krátku, resp. relatívne krátku dobu odvodzuje ani nie od vykonania skôr mi uloženého trestu zákazu činnosti (ako na to vyššie poukazujem výkladom mne nepriaznivejším), ale dokonca od uplynutia skúšobnej doby predošlého odsúdenia. Je možné ustáliť, že od tejto právnej skutočnosti však uplynula už ani nie len doba 4 mesiacov, ale až doba vyše jedného roka, keďže „podmienka“ sa mi skončila ešte 16.11.2023 (nového skutku som sa dopustil až 08.12. 2025). Ďalej rozhodne nezdieľam názor súdu, že pre moje skoršie, zahladené, jediné odsúdenie spred vyše jedného roka nebolo možné výkon trestu majúceho sa mi teraz uložiť, podmienne odložiť. Je nepochybné, že z ust. § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, súd môže podmienne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho tri roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Na rozdiel od súdu sa nazdávam, že v mojom prípade sú splnené všetky tieto zákonom predvídané podmienky na to, aby mi súd mohol uložiť podmienený trest. Uvedené platí o to viac, že v mojom prípade súd nezhliadol žiadnu priťažujúcu okolnosť, navyše tomu nasvedčuje aj moja priestupková minulosť (bez priestupku na úseku dopravy), naproti tomu aj súd ustálil celý rad skutočností vyznievajúcich v môj prospech, aj keď ich podradil len pod jedinú poľahčujúcu okolnosť, a to v zmysle ust. § 36 písm. I/ Tr. zák.. Aj keď ju nepomenúva, ide o priznanie sa a prejavenie úprimnej ľútosťi. Je na škodu veci, že súd nedocenil argumentáciu obhajoby prednesenú v rámci záverečnej reči obhajcu, najmä poukaz na ust. § 34 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Ako to už bolo uvedené na pojednávaní, žijem v konkubinate a so svojou družkou J. D. zabezpečujeme výchovu a výživu maloletej J. vo veku 7 rokov (práve teraz v septembri nastupuje na základnú školu), v podstate výlučne z financií, ktoré ťažkou

prácou zarobím ako murár v Českej republike, keďže v našom regióne na Slovensku to nie je možné. Riadne teda pracujem (celý môj aktívny život, nielen teraz), starám sa o moju rodinu a je možné bez akýchkoľvek pochyb ustáliť, že sa teším dobrej povesti, pričom sa na mňa hľadí ako na netrestaného (viď aj vyššie). Pokiaľ sa dovolávam ust. § 34 ods. 3 Tr. zákona a zároveň poukazujem aj na moje osobné a rodinné pomery činím tak preto, lebo je zrejmé, že v rozpore s citovaným ustanovením súd v prípade správoplatenia jeho rozsudku by pripravil o živobytie nielen mňa, ale aj celú moju rodinu, vrátane mojej družky, predovšetkým ale maloletej J.. To je už len argument navyiac, že tým členovia mojej rodiny budú odkázaní na sociálne dávky, hoci doposiaľ som ich výživu dokázal zabezpečiť svojou prácou a všetkých nás bude musieť živiť spoločnosť. Taktiež namietam, že súd síce správne ustálil (aj keď nedocenil) moje priznanie a mnou prejavenu úprimnú ľútosť, ale hlavne vyhlásenie o mojej vine, ktoré je potrebné považovať za kvalitatívne vyšší stupeň priznania, ktoré dokonca umožňuje aj mimoriadne zníženie trestu, hoci to v mojom prípade ani nie je potrebné, ba čo viac, ani možné, keďže pri aktuálnej právnej kvalifikácii nie je daná dolná hranica trestnej sadzby, určite to malo byť zohľadnené aj pri druhu trestu majúceho sa mi uložiť. Nesprávnosť a následky môjho konania som si plne uvedomil, veľmi ťažko sa vysporiadavam nielen ja, ale aj moja rodina s predstavou, že by som pre takýto skutok mal ísť do väzenia miesto toho, aby som zabezpečoval prostriedky na našu obživu. Platí to zvyraznene so zreteľom aj na môj „finančný postih“ v podobe advokátskeho honorára, pričom poukazujem na to, že obhajcu som si zvolil z Rožňavy, pričom bolo potrebné opakovane vykonať cestu do Malaciek (nazretie do trestného spisu, účasť na hlavnom pojednávaní, očakávaná účasť na verejnom zasadnutí na KS a pod.). S poukazom na uvedené zastávam veľmi rozhodný názor, že účel trestu v mojom prípade je možné dosiahnuť aj inými, miernejšími prostriedkami, než uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody. Záverom si dovoľujem dať do pozornosti, že sa mi ani trest zákazu činnosti neukladá v medziach zákona. Z enunciatu napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že súd tento druh trestu mi ukladá v zmysle § 61 ods. 1, 2 Tr. zák., hoci jeho výmera (horná polovica trestnej sadzby) zodpovedá ust. ods. 3 § 61 Tr. zák.. V konečnom dôsledku táto odvolacia námietka má plnú oporu aj v odôvodnení napadnutého rozsudku, keď v prvom odseku na strane 5 aj samotný súd uvádza úvahy, ktoré nezodpovedajú enunciatu a nie sú v súlade s ust. § 61 ods. 1, 2 Tr. zák. S poukazom na celú moju odvolaciu argumentáciu namietam, že podľa môjho názoru výroková časť rozsudku nemá oporu v jeho odôvodnení a preto napadnutý rozsudok je potrebné považovať za zmatečný a nepreskúmateľný. Z týchto podstatných dôvodov navrhujem napadnutý rozsudok odvolacím súdom postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d, e/ Trestného poriadku vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu zrušiť a súčasne navrhujem podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodnúť priamo odvolacím súdom o uložení mi iného druhu trestu odňatia, než trestu nepodmienečného a trestu zákazu činnosti kratšieho trvania, než 6 rokov (keďže tento sa mi neuložil v zmysle § 61 ods. 3 Tr. zák. a odvolanie v môj neprospech podané nebolo); alternatívne navrhujem po navrhovanom zrušení rozsudku postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol o nej.“

Prokurátor v rámci vyjadrenia k podanému odvolaniu obžalovaného v písomnom podaní doručenom okresnému súdu dňa 21.07.2025 uviedol:

„Súd na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 7 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného, že sa cíti byť vinný. Pri ukladaní trestu súd vychádzal okrem iného aj zo skutočnosti, že obžalovaný už bol dňa 15.08.2022 za rovnaký prípad odsúdený Okresným súdom Revúca, sp. zn OT/36/2022, kedy mu bol uložený podmienečný trest odňatia slobody vo výške 3 mesiacov so skúšobnou dobou trvania 15 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 24 mesiacov. Tento posledný menovaný trest bol vykonaný dňa 13.08.2024 a odsúdený sa osvedčil dňa 12.12.2023. Rovnako súd bral do úvahy fakt, že obžalovanému bol dňa 05.01.2023 odobratý vodičský preukaz z dôvodu, že sa nepodrobil preskúmaniu zdravotného stavu podľa § 91 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke. Podľa § 49 ods. 1 Tr. zák. súd môže podmienečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho 3 roky, pričom prihliadne na osobu páchatela, na jeho doterajší život. Práve pri hodnotení osoby obžalovaného I. súd sa zaoberal jeho predchádzajúcim odsúdením, pričom rešpektoval skutočnosť, že sa na neho hľadí akoby nebol odsúdený. Obžalovaný vo svojej obhajobe opomenul fakt, že dňa 08.12.2024 viedol motorové vozidlo v stave ťažkej opitosti, kedy mu bola zistená prítomnosť alkoholu v dychu v hodnote 1.14 mg/l (t. j. 2,38 promile), pričom spôsobil dopravnú nehodu. Bolo to len zhodou šťastných okolností, že pri tejto nehode nespôsobil väčšiu škodu na majetku a ujmu na zdraví, a túto skutočnosť v žiadnom prípade nemôžeme chápať ako poľahčujúcu okolnosť v prospech obžalovaného. Rovnako nemožno súhlasiť s tvrdením obžalovaného, že trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá mu nebol uložený v medziach zákona. Predmetný trest bol uložený podľa § 61 ods.

1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 61 ods. 3 Tr. zák. V odôvodnení rozsudku sa súd vysporiadal s tým, čo ho viedlo k uloženiu daného trestu. V plnom rozsahu sa stotožňujem s úvahou súdu, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v prípade obžalovaného nemožno účel trestu dosiahnuť bez jeho výkonu. Obžalovaný mal možnosť poučiť sa z minulosti, vedel, že jeho rodina je odkázaná na jeho príjem, napriek tomu v stave ťažkej opitosti si sadol za volant (z dôvodu kúpy ďalšieho alkoholu) a spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej spôsobil zranenia poškodenej Mgr. Q. H. a majetkovú škodu na oboch vozidlách. Poukazujem pritom aj na krátky časový odstup 4 mesiacov od vykonania predchádzajúceho trestu zákazu činnosti - trest bol vykonaný 13.08.2024, skutok bol spáchaný dňa 08.12.2024. Takýmto správaním sa obžalovaný preukázal, že podmienený trest odňatia slobody na neho nemá dostatočný výchovný vplyv a je na neho potrebné pôsobiť nepodmieneným trestom odňatia slobody. Z vyššie uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd v Bratislave odvolanie obžalovaného A. proti rozsudku Okresného súdu Malacky 1T/8/2025 zamietol.“

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obžalovaný A. I., jeho obhajca a prokurátorka krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného a poškodených, nakoľko na takéto postupy boli splnené všetky zákonné podmienky (§ 293 ods. 5 Tr. por. a § 294 ods. 1 Tr. por.).

Obhajca sa na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom v plnom rozsahu pridržal písomných dôvodov podaného odvolania a navrhol, aby krajský súd rozhodol niektorým zo spôsobov uvedených v záverečnej časti tohto podania.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby odvolanie obžalovaného bolo ako nedôvodné zamietnuté.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.) primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť tých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykávané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil pritom, že odvolanie obžalovaného A. I. nie je dôvodné.

Podľa § 319 Tr. por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu determinovaného vyššie uvedeným ustanovením bolo preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, a preskúmanie správnosti postupu konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokmi rozsudku. Výnimkou z uvedenej zásady by bolo to, že by odvolací súd musel prihliadať aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytykávané, ale ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku, t. j. dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. Takéto chyby však v posudzovanom prípade zistené neboli.

Vzhľadom k podanému odvolaniu zo strany obžalovaného iba voči výroku o treste napadnutého rozsudku a z toho vyplývajúceho rozsahu prieskumnej povinnosti, odvolací súd nepreskúmaval výrok o vine, vrátane právneho posúdenia skutku, súčasne nepreskúmaval ani výrok o náhrade škody.

Odvolací súd v tomto smere iba konštatuje, že obžalovaný A. I. na hlavnom pojednávaní konanom dňa 25.06.2025 urobil vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., t. j. že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, následne samosudkyňa okresného súdu prijala vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 7 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaného poučil o jeho právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Súd I. stupňa obžalovanému položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaný odpovedal kladne a až potom okresný súd rozhodol podľa § 257 ods. 7 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaného prijíma a vyhlásil podľa § 257 ods. 8 Tr. por., že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokmi o treste a náhrade škody.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaného a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal iba výrokom o treste.

Na podklade odvolania obžalovaného smerujúceho výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovanému A. I. boli v predmetnej trestnej veci uložené primerané a spravodlivé sankcie, a to vrátane ich druhu a individuálnej výmery.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s § 33a Tr. zák. a § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadri morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliada aj na to, či páchatel získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav vecí a musia z neho vyplývať.

Prvostupňový súd v súlade so stavom vecí zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy. Obžalovanému poľahčuje okolnosť, že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval (§ 36 písm. l/ Tr. zák.). Súčasne okresný súd postupoval správne aj v rozsahu ustálenia, že u obžalovaného nebola zistená žiadna priťažujúca okolnosť.

V posudzovanej veci okresný súd správne vychádzal z rozpätia trestnej sadzby vymedzenej ustanovením § 289 ods. 1 Tr. zák. až na 1 rok, v rámci ktorej obžalovanému uložil trest odňatia slobody vo výmere 1 mesiac, t. j. pri jeho samej spodnej hranici. Podľa názoru odvolacieho súdu ide o trest skôr mierny, ako prísny, keďže z okolností prípadu vyplynul nielen skutkovou podstatou vyžadovaný ohrozovací následok, ale konanie obžalovaného vyústilo do zranenia poškodenej a v neposlednom rade aj k vzniku škody na majetku. Nakoľko však odvolanie podal iba obžalovaný, rešpektujúc zásadu zákazu „reformatio in peius“ (§ 322 ods. 3 Tr. por.), neprichádzala do úvahy akákoľvek zmena rozsudku súdu I. stupňa v neprospech obžalovaného pre nedostatok odvolania prokurátora, vrátane uloženia prísnejšieho trestu. Odvolací súd preto považuje takto uložený represívny trest za udržateľný a tiež primeraný k závažnosti spáchaného skutku, pretože obžalovaný viedol motorové vozidlo v stave ťažkej opitosti. Nemožno tiež opomenúť, že obžalovaný sa dopustil protiprávnej činnosti v súvislosti s vedením motorového vozidla opakovane a v relatívne krátkom čase po tom, čo mu skončil predchádzajúci trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Tieto zistenia svedčia o neochote obžalovaného rešpektovať spoločenské normy a o jeho negatívnom postoji k základným pravidlám cestnej premávky. Uložený trest odňatia slobody pri dolnej hranici zákonnej sadzby tak spĺňa účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák., teda zabezpečí ochranu spoločnosti, plní funkciu individuálnej aj generálnej prevencie a zároveň vyjadruje morálne odsúdenia protiprávneho konania obžalovaného.

Na tomto mieste súd považuje za podstatné reagovať na odvolaciu námietku obžalovaného, podľa ktorej súd prvého stupňa neprávnym prihliadal na jeho predchádzajúce spáchanie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky, hoci odsúdenie za tento skutok má v súčasnosti zahladené. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na nasledovnú stále platnú judikatúru.

Zahladením odsúdenia alebo zákonnou fikciou neodsúdenia právne zaniká iba skutočnosť odsúdenia za trestný čin, ale nie aj sama skutočnosť, že páchatel spáchal trestný čin (R 7/1975).

Zahľadanie odsúdenia alebo zákonná fikcia, že sa na páchatela hľadí, ako by nebol odsúdený, nebráni súdu, aby pri hodnotení osoby páchatela prizeral na skutočnosť, že páchatel v minulosti spáchal trestný čin, a z tejto skutočnosti vyvodil príslušné závery pokiaľ ide o sklony páchatela k trestnej činnosti, jeho

vzťah k spoločenským hodnotám chráneným Trestným zákonom, možnosť jeho nápravy a podobne (R 6/1975).

Odvolačný súd s poukazom na vyššie citovanú judikatúru zvyrazňuje, že zahladením odsúdenia sa na obžalovaného de iure hľadí, akoby k jeho odsúdeniu za spáchaný trestný čin nikdy nedošlo. Zákonná fikcia neodsúdenia však nespôsobuje zánik skutočnosti, že páchateľ sa príslušného skutku ako takého dopustil. Inak povedané, skutočnosť spáchania trestného činu a samotné odsúdenie zaň sú dve rozdielne právne udalosti s odlišným obsahom a právnymi následkami. Preto ani aplikácia fikcie neodsúdenia nebráni súdu pri hodnotení osoby páchateľa prihliadať na samotný akt spáchania trestného činu, pričom z tejto skutočnosti je povinný vyvodiť náležité závery relevantné pre rozhodnutie súdu.

Vzhľadom na zásadu jednoty prevencie a represie je uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 1 mesiaca bez podmieneného odkladu jeho výkonu v prejednávanej príhode nielen zákonné, ale aj žiaduce. Krátky nepodmienečný trest odňatia slobody plní zákonné funkcie trestu efektívne a nútený pobyt obžalovaného v nápravnom zariadení je primeraný závažnosti spáchaného skutku a jeho osobným pomerom. Uloženie alternatívneho trestu by v posudzovanom prípade nemuselo dostatočne splniť účel trestu, najmä pokiaľ ide o zabezpečenie ochrany spoločnosti.

Vo vzťahu k odvolateľom namietanému nepriaznivému dopadu výkonu trestu odňatia slobody na jeho rodinu krajský súd zdôrazňuje, že obžalovaný si bol plne vedomý potreby zabezpečiť finančné prostriedky na zabezpečenie základných potrieb rodiny už pred spáchaním trestnej činnosti. Napriek tejto skutočnosti sa dopustil úmyselného trestného činu spočívajúcom v jazde motorovým vozidlom v stave ťažkej opitosti. Nemožno prehliadnuť ani fakt, že z lustrácie v Registri obyvateľov SR nevyplýva žiadna vyživovacia povinnosť obžalovaného voči maloletým deťom, súčasne má svoj rodinný stav evidovaný ako slobodný.

Okresný súd tiež nepochybil, keď obžalovaného v zmysle § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, nakoľko tento v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý by mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Krajský súd zároveň vyhodnotil ako dôvodné a primerané uloženie aj trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 rokov. Súdom prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku správne uviedol, že obžalovaného odsudzuje za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Tr. zák., ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, pričom za taký trestný čin (ktorého sa rovnako dopustil ako vodič dopravného prostriedku) už bol v minulosti odsúdený. Na túto skutočnosť okresný súd v zmysle ustanovenia § 61 ods. 7 Tr. zák. musel prihliadať, napriek súčasnému zahladeniu predchádzajúceho odsúdenia. Z uvedeného dôvodu bol podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. povinný uložiť obžalovanému trest zákazu činnosti v hornej polovici zákonom stanovenej trestnej sadzby. Pri zákonom stanovenej trestnej sadzbe pri tomto druhu trestu v rozmedzí od 1 roka do 10 rokov predstavuje jeho presná polovica výmeru 5 rokov a 6 mesiacov. Súdom individualizovaný trest zákazu činnosti v trvaní 6 rokov je preto uložený skoro na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby od 5 rokov a 6 mesiacov do 10 rokov, čo krajský súd vyhodnotil ako zákonné a primerané s ohľadom na ochrannú funkciu trestu, predovšetkým v rovine ochrany ostatných účastníkov cestnej premávky. Z formálneho hľadiska okresný súd nepochybil ani pri koncipovaní výroku o uložení tohto druhu trestu,

K odvolacím námietkam obžalovaného vo vzťahu k výmere uloženého trestu zákazu činnosti, odvolací súd vyslovuje, že ide výmeru zákonnú a opodstatnenú, a to nielen so zreteľom na ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák., ale aj z hľadiska ochrany ostatných účastníkov cestnej premávky. Odvolací súd opakuje, že okresný súd nepochybil ani z formálneho hľadiska, keďže ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. vo výroku o treste zákazu činnosti napadnutého rozsudku výslovne uviedol.

Vodičom motorových vozidiel, ktorí vedú motorové vozidlá pod vplyvom alkoholu, treba spravidla ukladať trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, a to podľa okolností buď ako trest samostatný, prípadne popri inom treste (R 42/1978, R 15/1977).

Nebolo možné prehliadnuť, že obžalovaný viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu a bolo mu namerané viac ako dve promile alkoholu v dychu, čo zvyšovalo závažnosť jeho konania. Odvolací súd

k tomuto dodáva a upresňuje, že u obžalovaného bola dňa 08.12.2024 o 16.15 hod. zistená prítomnosť alkoholu v dychu s hodnotou 1,14 mg/l alkoholu (t. j. 2,38‰ alkoholu) vo vydychovanom vzduchu a opakovanou dychovou skúškou toho istého dňa v čase o 16.45 hod. bola zistená prítomnosť alkoholu v dychu s hodnotou 1,05 mg/l alkoholu (t. j. 2,19 ‰ alkoholu) vo vydychovanom vzduchu, čo predstavovalo pri oboch meraní prítomnosť alkoholu v dychu nad 2‰. Takto nameranú hodnotu alkoholu v dychu u obžalovaného, treba vyhodnotiť ako ťažkú opitost' (táto opitost' býva spravidla sprevádzaná príznakmi ako závrat, točenie hlavy, chyby v koordinácii; zároveň však pretrváva opačný pocit, že je človek presnejší, rýchlejší, múdrejší, v tejto fáze sa ešte viac strácajú spoločenské zábrany, opitý človek sa stáva hlučným, neohľaduplným atď.).

Odvolací súd považuje za potrebné vysloviť aj tú požiadavku, aby sa na prevýchovu páchatel'ov, ktorí porušením pravidla cestnej premávky spočívajúcom v zákaze jazdy pod vplyvom alkoholu alebo inej návykovej látky, pôsobilo aj uložením primeraných trestov a takýmto spôsobom sa eliminovala dopravná nehodovosť a aby sa tým zvyšovala celková bezpečnosť cestnej premávky.

Záverom krajský súd sumarizuje, že z vyššie uvedených dôvodov tresty uložené napadnutým rozsudkom (tak trest odňatia slobody, ako aj trest zákazu činnosti) považuje za adekvátne a zároveň spravodlivé, pričom je toho názoru a presvedčenia, že vo svojej kombinácii splnia účel tak, ako to má na mysli ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák.

Odvolací súd na podklade uvedených úvah, keďže nezistil riadny relevantný dôvod na prípadnú zmenu rozhodnutia súdu prvého stupňa, odvolanie obžalovaného A. I. podľa § X19 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.